

Омраам Микаел Аїванов

ЗА ДА СТАНЕМ ЖИВА КНИГА

Автобиографични елементи

Том 1

ÉDITIONS PROSVETA

ПРЕДГОВОР

ПРЕДГОВОР

Ако ви говоря за себе си... то нямам за цел да представя живота си интересен, оригинален или не знам още какъв. Правя го, за да ви предам това, което научих от него, с надеждата и вие да се възползвате от поуките. В противен случай какъв би бил смисълът? Човек не може да бъде опознат само като проучим събитията, които е преживял – трябва да разберем как ги е изживял и каква мъдрост е извлякъл от жизнения си опит. Тази мъдрост е като квинтесенция на неговия живот, тя е той самият, но в същото време е много повече от него, т.е. именно с тази своя дълбока същност той осветява и подхранва онези, които се приближат към него.

...Моите думи са храна, която ви давам, те са частици от сърцето ми, от душата ми, това е моят живот, моята кръв, и не мога да постъпвам иначе. Когато ви говоря – ето това е моят живот, който и вие вдишвате и докосвате.

Омраам Микаел Айванхов

Учителят Омраам Микаел Айванхов произнася първата си публична беседа на 29 януари 1938 г. в Париж и говори за последен път на 28 септември 1985 г. в Бонфен (Фрежу). Между тези две дати са регистрирани около 4500 лекции, беседи и изказвания, които са били стенографирани или записани на аудио- и видеокасети.

„Дар слово“... Този израз означава способност за импровизирано изказване и това качество беше дълбоко присъщо на Учителя О.М.А. „За да почувствам необходимост да говоря пред вас, темата трябва да изникне в съзнанието ми изведнъж, като вдъхновение или като внушение, идващо отвън... Аз се свързвам с Небето, превръщам се в нещо като антена и получавам информация за темите, по които трябва да ви говоря днес... не друг ден, а именно днес.“

ПРЕДГОВОР

Той споделя също: „Ако не бях на този подиум, от третия или четвъртия ред вече нямаше да можете да ме видите. Но аз не обичам да стоя на сцена. Когато ви гледам, аз се моля вътрешно: „Подскажи ми, Боже, как да сляза до моите приятели.“ И търся малки пътечки, за да се приближа до вас...“ Тези малки пътеки, които бяха много и разнообразни, приемаха понякога формата на кратки изповеди; разглеждайки теми от общ характер, някои лични преживявания или събития от живота се връщаха спонтанно в паметта му: като ги разказваше, той ни разкриваше не само грижите и стремежите си, но и неподозирани аспекти от своята чувствителност.

Тези спомени, които се събуждаха у него, често изненадваха Учителя Айванхов до степен, че му се случваше да се извинява или да търси вратичка за излизане от ситуацията в хумора, защото всъщност той беше много въздържан и свенлив човек. В същото време той бе простосърдечен и спонтанен и чрез препратките, които правеше сякаш някак мимоходом към онова, което е преживял – кратки отклонения, които не надвишаваха три-четири минути – той по братски споделяше нещо с нас. И ако се случваше понякога да бъде обитаван от присъствия, които изведнъж го правеха недостъпен за нас, непроницаем като връх, който се издига в далечината, обгърнат от плътни облаци, той си даваше сметка затова и после ни разказваше за себе си, защото, споделяйки нещо за себе си, той говореше и за нас.

В тази книга по необходимост трябваше да се въведат малко ред и последователност. Фактите, които си изложени като цялостен текст, Учителят най-често ги е посочвал в интервал от месеци или дори години. Той със сигурност никога не е възнамерявал да остави автобиография и тези страници са само скромнен опит в това отношение.

От издателите

Глава I

ТАЙНСТВЕНИТЕ ПЪТИЩА НА СЪДБАТА

Бях на 15 години... Като много други юноши бях обзет от многобройни и неясни стремежи да направя нещо голямо и героично. Какво ли не си въобразяваме на тази възраст?... Че спасяваме родината, че се притичваме на помощ на угнетени народи, че правим откритие, с което ще излекуваме неизлечима дотогава болест, че ще станем прочути поети или музиканти, че ще събудим „Спящата красавица“... Аз не знаех точно какво исках, но мечтаех да извърша нещо велико, благородно, нещо красиво, без да мога да назова този идеал, нито знаех как бих могъл да го осъществя. Но онова, което виждах съвсем реално, бяха многобройните пречки, които се изправяха пред мен. След както баща ми почина, а и няколко години преди това, семейството ни живееше в условия на материална оскъдица. Колко много качества ми бяха необходими, за да се откъсна от тези условия! Такива качества обаче у себе си или не откривах, или те бяха съвсем малко! Освен това не обичах училището, там ми беше скучно и имах такова поведение, което безпокоеше и натъжаваше майка ми. Разликата между това, което бях, и идеала, който носех в сърцето си, ми се струваше непреодолима и затова се чувствах като разпнат.

По това време вече бях открил някои индуски духовни книги, които разглеждаха въпроса за прераждането, за

кармата¹ и аз се питах: „Какво ли съм направил в моите предишни прераждания, че да заслужа такова наказание и да понасям сега толкова трудности и лишения? Какви ли престъпления съм сторил?“ Въпреки че ми беше скучно да ходя на училище, имах желание да се образовам, за да мога да извърша големи дела, но се чувствах лишен от способностите, които така копнеех да притежавам, поради което всички пътища пред мен изглеждаха затворени. Не виждах никакъв изход пред себе си и бях убеден, че сам съм виновен за това. Имах нужда някой да ми даде светлина, да ме ориентира, но не познавах никого, на когото можех да се доверя, та дори и на майка ми. Тя беше изключителна жена, много мъдра, но тази мъдрост произтичаше от нейната любов; тя не беше образована и не можеше да облекчи безпокойствата ми, нито да отговори на въпросите, които си задавах. Същност нуждаех се от духовен ръководител, а едва две години по-късно срещнах Учителя Петър Дънов.*

Четейки индуските духовни книги разбрах, че когато човек няма предимството да срещне Учител на физически план, но знае как да се свърже с онези велики същества, които обитават определени райони на земята, на него може да му се помогне. В книгите се казваше, че много от тези велики създания живеят в Хималаите и чрез присъствието и мислите си се стремят да насочат хората по пътя на светлината. За мен това бе голямо откритие и от този момент се стремях да се концентрирам върху тях и да се свързвам с тях.

Ето така, още от юношеството си заживях с идеята, че на Земята има изключително еволюирали същества и че дори да не успея да ги срещна физически, бих могъл да се свържа с тях чрез мисълта си. Представях си как тези толкова светли

* Вж. Българско издание: С Учителя Петър Дънов. Автобиографични елементи, Т. 2, Глава I: „Една запленяваща среща“, изд. „Просвета С. А.“, 2011.

и мъдри същества се съгласяват да споделят с мен частица от техните светлина и мъдрост. И може би точно това се случи: виждайки колко много страдам от недостатъците си и колко силно желая да стана по-съвършен, те вероятно са изпитали съчувствие към мен и са решили да ми помогнат. Всеки ден си представях, че съм с тях и сред тях, а също така, че участвам в тяхната работа. Не знаех откъде ми идваше този подтик. Какво бе онова нещо у мен, което ме напътстваше? Когато наистина успях да се свържа с тези същества, вече не се чувствах сам. Бях уверен, че принадлежа и към друго семейство, към една духовна фамилия, и макар че не я познавах, живеях с нея.

Трийсетина години по-късно, когато вече живеях във Франция, мои приятели ми споменаха за прочута ясновидка, живееща в Цюрих. Тъй като съм убеден в съществуването на невидим за нас свят, с който все пак можем да влезем във връзка, винаги съм се стремил да изучавам ясновидството и медиумичните способности у хора, които наистина притежават тези дарби. Вече се бях срещал с няколко такива личности, но ясновидката от Цюрих ме впечатли особено.

През 1945 г. бях поканен в Швейцария и реших да се възползвам от случая да отида в Цюрих и да я посетя. Тя говореше само немски и затова потърсих преводач. Обърнах се към собственичката на хотела, в който бях настанен, а тя ми препоръча своята дъщеря, която знаеше добре френски и с удоволствие прие да ме придружи. Така че отидохме заедно при ясновидката. Тя беше вече много възрастна, но още с влизането си бях силно впечатлен от цвета и фиността на нейната кожа.² Цялото ѝ лице говореше, че тази жена е светица, което веднага ме изпълни с доверие. Най-напред взе ръката ми, като впоследствие ми обясни, че това е само формален жест: тя не гледаше ръката, която държеше, а чрез нея влизаше директно във фините светове. След това

се обърна към момичето, което ме съпровождаше: „Кажете на господина, че той принадлежи на една царска фамилия.“ Аз възкликнах: „Това е невъзможно! Добре зная кои са моите майка и баща – нищо царско няма в нашето семейство.“ Тя се усмихна и повтори: „Кажете на господина, че принадлежи към една царска фамилия, той ще ме разбере по-късно.“³ И действително, по-късно разбрах, че царската фамилия, към която принадлежа, се намира не във физическия, а в духовния план.

Тя продължи: „Идвате от една балканска страна, баща Ви е починал, когато сте били на 8 години и след това сте живели в голяма бедност. Имали сте по-малък брат и за да може да ви отгледа, майка Ви се омъжва повторно за мъж, който също е имал едно момче, а след това са се родили още 3 деца. Въпреки материалните трудности, Вие сте учили много. Вече от 8 години, сте във Франция. Принадлежите към духовно учение, основано от един Учител, когото виждам тук, зад Вас. Той е с бяла коса, белобрад, и вече е напуснал Земята...“ Значи истина бе, че Учителят си е заминал! По това време, малко след края на войната, не можех да получавам никакви новини от България, но имах известни предчувствия, бях предупреден и чрез сънища. Сега тази ясновидка потвърди: Учителят си бе заминал.

Тя продължи: „Когато се убедил, че човекът, когото е изпратил във Франция, продължава неговото дело и че може да се разчита на него, Той си е заминал. Вие сте негов наследник, Той е направил Вас свой наследник... И сега, чуйте ме добре. През следващите няколко години Ви очакват големи изпитания, заплашват Ви смъртни опасности, ще преживеете произшествия, но ще издържите на всичко. По-късно ще отидете в Индия, където ще имате много важни срещи, ще преживеете изключителни събития. Тайната на Савската царица ще Ви бъде разкрита.“ Бях изненадан: как тази привидно обикновена и без особено образование жена можеше

да знае за Савската царица? Тя ми каза още много неща, за които може би някой ден също ще ви разкажа. Всичко, което видя от миналото ми, бе вярно, а и това, което ми предсказа, вече се осъществи или е на път да стане.

Но да се върнем на първото нещо, което тя каза: че принадлежа към някаква царска фамилия. Ако моята амбиция беше да командвам, да управлявам, да се налагам на другите, то условията, при които се родих и израснах, не бяха, разбира се, най-подходящите. И макар че не успях веднага да осъзная това, моята истинска цел бе да стана цар на собственото си царство, т.е. господар на самия себе си, а за целта тези условия се оказаха най-благоприятните.

Никой човек не се ражда на земята с ясното съзнание кой е той, какво му предстои да извърши и защо. В продължение на години и на мен нищо не ми беше ясно. Прераждането е слизане в материята, а материята е сила, която така мощно хваща душата, че я лишава от памет. Известно е, че древните гърци представяли отвъдния свят като Земя, прекосена от различни реки, една от които се казва Лета – дума, която означава „забравя“. Те вярвали, че след заминаването си в отвъдния свят душите пият от водата на Лета, за да забравят земните си преживявания. От същата вода душите пият и в момента на новото си прераждане. Ехо от тези вярвания намираме в книгата на Платон *Републиката*, където той обяснява, че съдбата на възплътената душа е определена от онова, което тя е преживяла в своите предишни съществувания; преди да слезе отново на земята, тя знае какво я очаква било защото то ѝ е наложено, било защото е имала възможност да избира; но в момента, в който слиза на земята, това знание ѝ се отнема, защото отново трябва да пие от водата на Лета и да забрави всичко.

Това, разбира се, е само образен подход за представяне на нещата, а реалността е такава: душата, която се преражда,

първоначално не знае нищо за съдбата си. Това остава скрито дори и за най-напредналите души, но постепенно паметта им се възвръща. И именно това ги различава от другите души, обречени никога да не разберат защо и как са дошли на земята и какво трябва да правят тук. Да, за разлика от това, което някои твърдят, никой не се ражда с ясната представа за своето предопределение. Разбира се, на млади години човек може да чувства привличане в една или друга посока, но това си остава твърде неясно. Необходими са доста години на търсения, изследвания и дори страдания, преди той да прозре истинското си призвание.⁴

Така след дълги години и много изпитания успях да разбера как се разкрива смисълът на човешката съдба и бих желал това разбиране да послужи и на вас, за да можете по-добре да разрешавате всекидневните си проблеми. Колко пречки, колко трудности срещаме само за да ни накарат да поемем единствения път, по който ще можем да изпълним нашето предопределение като синове и дъщери на Бог! Всички съдби се управляват от една висша мъдрост и тази истина трябва да се осъзнае, за да не увеличава човек страданията си. Универсалният разум никога няма за цел да ни смачка; но с това, което ни дава, както и чрез онова, от което ни лишава, той ни поставя в ситуации, в които сме длъжни да проявим най-доброто, което носим у себе си.

Тъй като не виждах изход отвън, аз трябваше да го търся у мен самия. И затова непрестанно работех с мисълта, въображението и волята си. Вече знам, че всичко, което успях да постигна впоследствие и което станах, го дължа на тези ограничения и лишения, на които бях подложен. Съдбата говори с всеки човек на особен език, който той трябва да се постарее да разгадае. Спънките и препятствията, с които се сблъсках, ме заставяха да потърся това, от което имах нужда, в света на душата и на духа. И всичко, което открих, искам сега да предам и на вас, за да се възползвате от него.

Минаха доста години преди да разбере, че външните условия не са решаващи. Или по-точно, те са определящи само доколкото ни заставят да работим върху себе си. Когато човек не може да върви напред, но и не иска да отстъпва, не му остава друго, освен да вникне в самия себе си – както търсачът на перли, който се спуска към дъното на океана; или пък да се устреми много далече и много високо, чак до звездите. Сега мога да заявя: благодарение на всички пречки, които срещнах, извадих от дълбините много перли и се извисих чак до звездите. Не трябва да се примиряваме с бедността, не трябва да се примиряваме с лишенията, не трябва да оставяме трудностите да ни парализират, а само да ги разглеждаме като движеща сила за търсене истинските богатства.

Пътищата на съдбата винаги са тайнствени, загадъчни. Обратно на външната привидност, те ме поставиха в най-добрите условия. Но какво знае човек за пътищата на съдбата, когато е едва на 15 години? И най-вече, как можех по онова време да осъзная, че още преди да се въплътя вече съм приел тези условия? Да, защото сега вече знам: аз предварително съм приел тези условия.

Бележки

1. Вж. *Човекът, господар на своята съдба*, Сб. Извор, № 202, Гл. VIII: „Прераждането“.
2. Вж. *En esprit et en vérité*, Coll. Izvor, n° 235, chap. IX: „La peau, organe de la connaissance“.
3. Вж. *La pédagogie initiatique*, Œuvres complètes, t. 29, chap. V: „Soyez parfaits comme votre Père céleste est parfait“, 4e partie.
4. Вж. *Aux sources inaltérables de la joie*, Coll. Izvor, n° 242, chap. VI: „Comme un poisson dans l'eau“.